

© 2014-2018 Radu Găvan

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Ilustrație copertă: © okalinichenko | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **GĂVAN, RADU**

Exorcizat / Radu Găvan. - Ed. a 2-a. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-165-4

821.135.1

Tipărit în România

R A D U G Ă V A N

EXORCIZAT

Ediția a 2-a

HERG BENET
PUBLISHERS

1. SINGUR

E curios cum revin iar și iar anumite amintiri. Odată ce ți-a intrat un lucru în cap, devine practic imposibil să îl mai scoți de acolo, poate îl îngropi o vreme, apoi, când te aștepți mai puțin, îl întrezărești rânjind iar la tine.

Ca ieri îl văd pe taică-miu cum stătea în picioare în fața canapelei extensibile pe care o cărasem cu greu de la colegul ăla al lui până în noua mea casă. Mă rog, *casă* e un termen cam pompos, ținând cont de faptul că e doar o garsonieră, dar până la urmă importanța unui lucru este doar un punct de vedere, drept urmare, cu sau fără voia dumneavoastră, am să îi spun casă. Tata nu se uită la mine când îmi spune – *Ei, cam asta e*. Atât. Nu știu ce să-i răspund, nu sunt priceput la despărțiri și prăpastia emoțională dintre noi îmi pare de netrecut. Aș vrea să îl iau în brațe, să îl îmbrățișez și să îi spun „– *Te iubesc, tata, nu mă părăsiți, te rog! Nu vreau să rămân singur, fără voi*.” Dar nu o fac, doar zâmbesc forțat.

— Da, tata, bine... și ce faci acum?

— Ce să fac, mă duc acasă la maică-ta.

Și apoi tace. Nu avem ce să ne mai spunem. Dau din cap și el privește spre ușă, apoi își întoarce privirea spre mine, parcă vrea să mai zică ceva, dar renunță. Stau la parter, așa că într-un minut ne despărțim muți în fața

blocului și sunt înapoi în casă, tolănit pe canapea, privind spre pereții străini și albi ca de spital, crăpați și indiferenți. Ar prinde bine un portocaliu vesel să mă mai scoată din amorțeală, dar din păcate nu îmi găsesc bidineaua magică, așa că închid ochii și încerc să mă duc într-un loc mai bun, undeva unde să nu fiu singur și lumea din jur să fie interesată de mine sau cel puțin să se simtă bine în compania mea și să arate asta.

Peste cinci minute mă trezesc privind țință spre tavan, cu mâinile strânse sub cap.

E sâmbătă, prima zi de când locuiesc singur. Credeam că va fi altfel, mai vesel, mai optimist, că mă voi simți eliberat într-un fel. Dar nu e așa, e doar singurătate.

Peste câteva ore nu mai am stare, simt că mă sufoc, pereții se strâng și mă apasă. Nu mai suport. Îmi trag un tricou și niște pantaloni obosiți pe mine și mă duc spre mall.

În câteva minute sunt înăuntru și casc gura în stânga și în dreapta. Am mai fost doar o dată aici și atunci ne grăbeam să intrăm la un film, așa că nu prea am avut timp de admirat vitrine și privit la lume. Acum că e sâmbătă seara și lumea bună a ieșit ca pe promenadă, un spectacol pestriț mi se înfățișează privirilor – dame cu vârsta imposibil de identificat sub stratul gros de machiaj se agață rânjind grotesc de brațul păros al masculilor înlănțuiți în aur, cu ochelarii de soare șic trași peste părul vopsit blond sau roșcat, țișănuși și țărănuși îmbrăcați în haine de firmă contrafăcute se hlizesc în gura mare unii la ceilalți și la toate fetele care trec pe lângă ei, domnișoare frumoase sau urâte sau pur și simplu obișnuite, dar având în comun aceeași expresie tâmpă de autosuficiență întipărită pe chipurile fardate în exces. Pachete de mușchi în tricouri licioase, siliconoane îndesate în bluze de satin strânse pe corp,

funduri bombate, buze țuguiate și burți balonate. Formă fără fond și atât.

Simt că mi se face greață și mă retrag spre o toaletă. Îmi sprijin palmele pe blatul de granit și respir adânc, privindu-mă în oglinda uriașă de deasupra chiuvetei. Ce caut aici? Sunt slab și jigărit, cu un tricou alb, chinezesc, ponosit pe mine. Nu am mușchii conturați, nu am burtă, nu scrie nimic în italiană pe tricoul meu, port ochelari, nu lentile de contact, am un început de chelie și freză de Eminescu, frunte înaltă și păr rar și lung, dat pe spate. Nu știu să mă hlizesc, nici nu am curajul să o fac. Privirea mea trădează neîncredere și alura cocoșată nu ajută. Dau drumul la apa rece și mă clătesc îndelung pe față. Îmi întind brațele spre uscător și aerul cald îmi mângâie palmele și obrajii.

Mă simt mai liniștit.

Afară e aceeași vânzoleală, dar parcă nu mă mai înghite ca la început. Urc cu scara rulantă la etaj, unde zeci de magazine mă așteaptă să le admir. Sunt prost îmbrăcat, așa că nu intru în niciunul, îmi e rușine de privirea vânzătoarelor, mai urc un etaj până în zona restaurantelor și a fast food-urilor. Arome amestecate mă întâmpină îmbietoare și simt cum îmi dansează mațele. Îmi iau cel mai ieftin burger și îl înfulec singur la o masă. Peste drum se vede cinematograful. Am mai fost o dată aici, dar nu mai țin minte mare lucru, și în plus am văzut un film căruia îi cunoșteam sfârșitul, așa că nu a fost chiar cum ar fi trebuit să fie. Mă așez la coadă la bilete și aleg un film de dragoste. Îmi cumpăr și o pungă de floricele și un suc. Lumea își ia un fel de cartofi, chips, cu un sos roșu sau galben. Aflu că se numesc nachos și îmi comand o porție mică. Mă strecor spre ultimul rând al sălii, pe mijloc, așa cum îmi place, cât

mai în spate, ferit oarecum de ceilalți.

Alegerea unui film romantic nu se dovedește a fi cea mai fericită, sensibilitatea imaginilor fiind înăbușită brutal de comentariile idioșilor din sală, de vitele care înfulecă popcorn și sorb cola de parcă ar fi în propriul staul și de către vecinii vorbăreți care discută despre ce vor face duminică, probabil neștiind că se află la un film și nu în dormitor cu lumina stinsă, în fața televizorului. De fapt nu cred că îi interesează prea mult unde se află, pe cine au lângă ei sau dacă deranjează în vreun fel. Pur și simplu asta nu contează. Așa cum maimuțele stau prinse de gratiile cuștii și zbiară fără sens, tot așa stau și ei agățați de scaune, de pungile de floricele și de paharele din plastic, exprimându-se ca niște primare ce sunt. Simt că fierb și arunc priviri ucigătoare către vecinii din dreapta, care își expun în gura mare dezaprobarea față de ultima acțiune a personajului principal. Probabil că vederea periferică nu le funcționează, căci continuă să vocifereze. Îmi dreg glasul în mod semnificativ și în sfârșit par să mă observe, pentru că lasă tonul mai jos. Îndrept satisfăcut privirea către ecran și pentru câteva minute reușesc să mă concentrez la film. Apoi grupul de fătuci din fața mea descifrează ceva super tare și încep să râdă ca niște toante vreo două minute în șir. Râsul lor are totuși ceva plăcut în el și în plus nu am boase să fac iar pe durul prea curând, așa că le las în pace. Niște cocalari din stânga jos fac poante de cartier între ei. La dracu', cred că sunt eu prea sensibil, probabil că așa e normal să fie într-o sală de cinema, în particular, și în viață, în general. Nu știu, când eram mic nu mă deranjau chestiile astea, nici nu le observam. Oare nu se întâmplau, ori nu le vedeam sau auzeam eu? Dracu' știe, poate mă consum prea mult în loc să savurez filmul în orice

condiții, focalizându-mă asupra ecranului și ignorând ce se întâmplă în jur.

În stânga mea un bărbat, cam pe la cincizeci de ani, își ține mâna în poală și pare că se masează ușor. Sau cel puțin așa cred, pentru că e prea întuneric ca să îmi dau seama cu siguranță ce face. Mă concentrez asupra lui, așteptând o scena mai luminoasă, la propriu, să se petreacă pe ecran. Nu mă holbez ca boul, normal, dar îl monitorizez atent cu coada ochiului. Mai arunc o privire în față, mai mă sucesc ușor spre el. Stă la trei scaune distanță de mine. Bărbatul privește spre ecran, nu pare să știe de existența mea. Mâna dreaptă i se plimbă imperceptibil prin buzunar. Cred că se mișcă, nu știu. Oare îmi pasă cu adevărat sau sunt doar curios, așa cum ești curios să vezi o maimuță masturbându-se în cușcă, alături de alte surate, dezinteresată de plăcerea propriu-zisă, doar din obișnuință? Brusc ecranul se inundă de lumina răsăritului de soare. Cei doi îndrăgostiți sunt așezați pe nisip, înlănțuiți în fața mării. Se cufundă într-un sărut pasional, iar eu mă întorc spre vecinul meu și dau cu ochii de privirea lui. Se uită fix la mine, de parcă m-ar cunoaște de undeva, ca și cum aș fi acolo pentru el, pentru plăcerea lui. Gândul îmi încrețește pielea. Privirea lui stăruie asupra mea, înfiorându-mă, apoi își pleacă capul într-o parte, neslăbindu-mă din ochi și îmi zâmbeste rece. Totul se petrece într-o clipă și îmi feresc privirea de a lui. Mă uit spre ecran. Numele actorilor se plimbă de jos în sus. Lumea se ridică în picioare. Bărbatul pleacă fără să mă privească.

Mai zăbovesc o clipă și mă ridic de pe scaun. Mă cam doare noada, semn că filmul nu a fost așa grozav pentru mine. Îmi trece prin cap să mă duc după bărbat, să văd care e treaba cu el. Fără să mă gândesc prea mult la asta,

mă trezesc în fața cinematografului, după cordonul de la intrare, căutându-l din priviri. Nu mai e chiar așa multă lume în mall, așa că ar trebui să îmi fie ușor să îl depistez. Nu îmi apare în raza vizuală, așa că mă pun în mișcare, depășesc cupluri, femei, bărbați, trec pe lângă fete drăguțe, fără să îl văd pe bărbat. A dispărut. Ca și cum n-ar fi fost. Mă opresc dezorientat privind roată în jur. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Și atunci o văd. Stă singură la o masă cu un pahar de cola în față. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Privește în gol și pare tristă. Simt nevoia să vorbesc cu ea acum, imediat. Dar habar nu am să fac asta. Nu am reușit să agăț vreodată într-un spațiu public, oricare ar fi fost el, club, restaurant, bar, tramvai. De fapt, nu prea am încercat. Și atunci când am făcut-o am fost refuzat. Nici nu aș fi putut să reproșez asta tipelor, judecând la rece situația și eu m-aș fi refuzat. Odată m-am dus să vorbesc cu o fată într-un club de studenți, întunecos, aglomerat și gălăgios. Nu era cine știe ce, dar îmi plăcea cum era îmbrăcată. Amețit de la berea ieftină, mi-am luat inima în dinți și am invitat-o la dans. (De fapt, era chiar urâtică). Ei, și ea zice – *Mulțumesc, nu acum, poate la următorul dans*, iar eu mă pun pe o băncuță, cu capul vâjâind de la băutură, muzica tare și fumul gros de țigară din jur și aștept să se termine melodia. Următoarea nu e bună de dans sau mi-a mai pierit din curaj, așa că mai dau gata o bere până să se termine. După aia mă ridic la tipă și iar – *Vrei să dansăm?* S-a uitat la mine și mi-a șoptit – *Nu te supăra, te rog*. Atât. Am dat din cap, zâmbind nătâng, plin de înțelegere și m-am pus înapoi pe băncuță, uitat de lume, nebăgat în seamă. Și tot așa am și borât în clipa următoare. Crezi că s-a prins careva? Pe dracu'.

Și acum o am în față pe ea. Dacă aș ști ce să îi spun, ar zâmbi, ar accepta să mă așez la masă cu ea, să bem ceva, să vorbim, să îmi umple clipa, să o fac să râdă, să realizeze ce tip grozav sunt de fapt și poate să ne mai vedem și altă dată, să mă duc acasă cu speranță, să fiu fericit în seara asta. Evident că teama mă paralizează, teama de încă un eșec, de ratare, teama aceea care te ține în loc, te face să îți dai o importanță prea mare, îți ia graiul, îți moleșește picioarele și încetinește mintea. Mă mulțumesc să o privesc, în timp ce mă prefac că aștept pe cineva, scrutând scara rulantă și uitându-mă la ceas din minut în minut. În timpul ăsta nu o pierd din ochi, dorindu-mi să nu se mai ridice de la masă, dorindu-mi ca acest moment să se păstreze nemișcat, nealterat de timp, să nu se mai termine. Apoi ea privește în jur, fără să mă observe și se ridică de la masă, își pune geanta pe umăr și se îndreaptă spre scara rulantă. Mă grăbesc să o ajung din urmă și păstrez distanța până aproape de ieșire, sorbindu-i mișcările molatice, privind-o cum se unduiește spre ușile rotative și știu că odată ieșită se va urca într-un taxi și dusă va fi pentru mine. Îmi iau inima în dinți și mă apropiu, mă rotesc după ea printre uși, sunt la doar doi, trei pași în spatele ei, gata să intru în vorbă cu ea, să îi spun ceva, orice. Deschid gura și ea se întoarce către mine și îmi zâbește. Se uită la buzele mele, îmi prinde privirea, mă învâluie în albastrul ochilor ei. Se apropie, își pune mâna pe brațul meu, înfiorându-mă, își lipește buzele fremătânde de urechea mea și îmi șoptește – *Vreau să vin cu tine...*

Vocea ei îmi mângâie simțurile, mă face să plutesc pentru o clipă și inima îmi tresaltă. Apoi aud, ca prin ceață – *Ce PULA mea faci, băi bulangiule?* Ia laba de pă ea, băga-mi-aș pula'n mă-ta de labagiu muist! Mă dau doi pași

în spate și privesc către un Țigan burtos și nașparliu care se zgâiește la mine. Are ochii mici, ca de mistreț, înecați în grăsime și plini de ură. Mă simt intimidat și bâigui – Scu... scuze, am... aaa... credeam căăă... am confundat-o pe dânsa, credeam că e o prietenă, că o cunosc, că eee... mă bâlbâi, transpir și el se uită în continuare urât la mine – Bă labă, vrei să te omor? Ce morții mă-tii ai TU, să pui mâna pe EA, bă fraiere? Cine PULA mea ești TU... băi căcatule?! Culmea e că nu mă simt ofensat în vreun fel, vorbele lui par legitime. E ca și cum e normal să mi se întâmple asta, să fiu pus la locul meu, să mai primesc o doză de umilință. Nu spun nimic, mă mai retrag un pas, tremurând. Grăsanul pare mulțumit, o ia de braț pe tipă, care nu a spus nimic în tot timpul ăsta și o îndrumă spre un merțan alb, uriaș, mai mare decât garsoniera mea. Ea deschide portiera și se suie în mașină fără să mă privească, iar el mai urlă o dată la mine, în zeflema – *Marș acasă, băi papagalule!* și râde gros. Lumea privește cu interes scena. Papagalul își strânge aripile frânte și se face nevăzut pe o străduță.

*

Răsuflet greu, de parcă aș avea astm. Picioarele nu se mai opresc din tremurat și trebuie să mă așez pe bordura unei străzi pustii și întunecate. *Ce mama dracu?!* Stau așa destul de mult, nu știu, poate zece minute, poate treizeci, poate chiar o oră, până reușesc să mă liniștesc. Încă mă mai doare capul, dar adrenalina nu mai îmi pompează prin vene și anxietatea îmi dă drumul din gheare într-un sfârșit.

Mă ridic în picioare, mă clatin, mintea îmi e încețoșată, parcă totul s-ar fi întâmplat demult și acum doar a

năvălit amintirea peste mine, lovindu-mă ca un tsunami și doborându-mă ca pe o păpușă din cârpe. *Daaa! Bun cuvânt – cârpă – te caracterizează la fix*, îmi șoptește o voce și eu nu o contrazic.

Mă târăsc până acasă, deschid ușa blocului, mă scurg pe holul lung, ca de cămin studențesc. Un aer străin mă întâmpină când intru în garsoniera întunecată. Fără să aprind lumina, mă arunc în pat și plâng. Stau așa cu capul în mâini, ghemuit într-o parte și lacrimile mi se preling tăcute pe obraji supti. Din când în când îngân câte un *te rog!* chinuit, urmat de un *ajută-mă!*. Adorm așa, cu genunchii la gură.

O umbră se înalță tăcută lângă canapeaua în care zac și știu că e aici pentru mine. Senzația că voi fi ucis e atât de clară că mă trezesc cu un zbieret animalic. Inima mi se zbate nebunește în piept și îmi ia cel puțin jumătate de minut să îmi dau seama că am visat. Mă ridic în fund și încerc să mă liniștesc. Lângă pat am o sticlă de doi litri, plină pe jumătate cu apă de la robinet, pe care o dau gata în câteva secunde. Mă simt mai bine și mă întind comod pe canapeaua extensibilă. *Până la urmă nu e așa rău, mulți și-ar dori să fie în locul tău*, îmi șoptește vocea. Pe nesimțite adorm iar.

Atunci când mă trezesc a doua oară nu e din cauza vreunui vis, ci pentru că un fojgăit cât se poate de real se aude de sub pat. Se face liniște și pentru moment cred că am visat din nou. Apoi un scrijelit aproape imperceptibil răzbate în întuneric și îmi ciulesc urechile încercând să îmi dau seama ce se aude. Liniște din nou. Simțurile îmi sunt încordate la maxim. O sudoare rece mi se prelinge pe tâmplă, picătura de transpirație îmi arde ochiul, dar nu clilesc. Scrijelitul se aude iar și de data asta sunt